

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

(Ἡ πολυφαγία του, ἡ ἀνδραγαθίες του καὶ τὰ ἀνέκδοτά του)

ΠΟ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, οἱ ἀθληταὶ καὶ ἰδίως οἱ παλαιοὶ ἐθεωροῦντο ὡς οἱ μεγαλύτεροι φαγάδες τοῦ κόσμου. Ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, ὁ ὁποῖος κατήγαγε πολλοὺς θριάμβους, κατὰ τὸν ΣΤ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ Πυθικοὺς ἀγῶνας, ἔφαγε μιά μέρα στὴν καθισιά του, — σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι θέβαια — ἓνα ὀλόκληρο θῶδι, πού τὸ εἶχε σκοτώσει προηγουμένως μὲ μιὰ γροθιά του καὶ τὸ εἶχε μεταφέρει κατόπιν στοὺς ὤμους του. Περιφημὸς ἐπίσης γιὰ τὴ δύναμί του καὶ τὴν πολυφαγία του ἦταν καὶ ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Πιέρ Μαέλ. Ὁ διανοούμενος αὐτὸς ἦταν ἰκανὸς νὰ σηκώσει στοὺς ὤμους του βάρους 500 κιλῶν. Κά-

ποιος Γάλλος λοχυγὸς, τοῦ πρώτου συντάγματος τῶν θωρακοφόρων μποροῦσε νὰ σηκώσει στὶς πλάτες του... τὸ ἄλογό του μὲ πλήρη ἐξάρτυσι καὶ νὰ τὸ περιφέρει στὴν μεγάλη αὐλή τοῦ στρατῶνος. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὸς ἦταν τρομερὸς φαγάς, ὅπως ἱστορικὸς φαγάς θὰ παραμείνῃ καὶ ὁ Βούλγαρος ἀθλητὴς Ντάν Κόλοφ, ὁ ὁποῖος τρῶει τρία κοτόπουλα γιὰ μεζέ.

Ὅλους, ὅμως, αὐτοὺς τοὺς ὑπέρβη στὴν πολυφαγία καὶ στὴ δύναμι ὁ διάσημος ἀθλητὴς Ἀπόλλων, ἀπὸ τὴν Τουλούζη, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ σᾶς μιλήσουμε σήμερα.

* * *

Ὁ ἀθλητὴς αὐτὸς ἔμεινε γνωστὸς ὡς Ἀπόλλων, μέχρι τοῦ σημείου νὰ λησμονηθῇ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς καλλονῆς του. Τὸ σῶμα του ἐθεωρήθη ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἀνδρικότα σώματα πού εἶδε ὁ κόσμος. Ἐνα γύψινο ἐκμαγεῖο τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος — ὁ Ἀπόλλων ἔχει πεθάνει πρὶν ἀπὸ πέντε περίπου χρόνια, — εἶνε σήμερα ἐκτεθειμένο, σὲ εἰδικὴ προθήκη, στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου, σὰν κάτι τὸ ἀξιοθέατο.

Ὁ Ἀπόλλων συνήθιζε κάθε πρωί, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως πού ἔδινε εἴτε σ' ἓνα ἵπποδρόμιο, εἴτε σ' ἓνα μιουζικ χῶλλ, νὰ πηγαίνει σ' ἓνα μικρὸ καφέ-ρεστωρὰν τῆς Μονμάρτρης καὶ νὰ «τσιμπᾷ» κάτι. Τὸ ἑλαφρὸ αὐτὸ φαγητὸ του ἀπετελεῖτο ἀπὸ πέντε πιάτα ἐντράδες, τρία πιάτα πηχτὴ σούπα μὲ σέληνα, πατάτες, κυρότα κλπ. καὶ ἓνα ὀλόκληρο κεφάλι τυρί.

Ὁ Ἀπόλλων ἦταν παντρεμένος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ξενυχτᾷ κάθε βράδυ στὴν Μονμάρτη, παρὰ τὶς συστάσεις τῶν φίλων του καὶ τῶν γιαιτρῶν νὰ φυλάγῃ περισσότερο τὴν ὑγεία του. Ξενυχτοῦσε γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτο γιατί εἶχε ἀποκτήσει τὴν συνήθεια αὐτὴν ἀπὸ τὰ μποεμικά νεανικά του χρόνια καὶ δεύτερο γιατί φοβότανε νὰ πάη στὸ σπίτι καί... ν' ἀντικρύσῃ τὴν γυναῖκα του!

Οἱ δυνατοὶ ἄνθρωποι, πού γνωρίζουν νὰ δείχνουν τὸ θάρρος τῶν ἐμπρός σ' ἓνα θῶδι, εἴτε ζωντανό, εἴτε... σφαγμένο καὶ ψημένο, μεταβάλλονται συχνά σὲ δειλά καὶ φοβισμένα παιδάκια ἐμπρός στὰς συζύγους των. Ὅπως ὁ Ἡρακλῆς νικήθηκε ἀπὸ τὴν Ὀμφάλῃ καὶ ὁ Σαμψῶν ἀπὸ τὴν Δαλιδᾶ, ἔτσι καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲν φοβότανε τὸν κόσμον παρὰ μονάχα τὶς γυναῖκες καὶ ἰδιαίτερως τὴν δική του τὴν γυναῖκα.

Πρέπει, ὅμως, νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ συμβία τοῦ διασήμου ἀθλητοῦ ἦταν κόρη θηριοδαστοῦ, θηριοδαστριά καὶ ἡ ἴδια — καὶ συνεπῶς, γυναῖκα ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη!... Ἐμπρός τῆς ὁ Ἀπόλλων ἔτρεμε σὰν παιδάκι. Καὶ ἦταν, ἀλήθεια, ἀπίστευτο τὸ θέαμα τοῦ γίγαντος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, φοβότανε ν' ἀντικρύσῃ τὴν γυναῖκα του. Καὶ ξέρετε τί νόυμερο ἔκανε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως; Σήκωνε στοὺς ὤμους του ἓνα ἀμάξι, ζεμένο μ' ἓνα μικρὸ καὶ φορτωμένο μὲ ἔξι ἐπιβάτας!...

Εἶπαμε παραπάνω, ὅτι ὁ Ἀπόλλων σύχναζε σ' ἓνα μικρὸ καφέ-ρεστωρὰν τῆς Μονμάρτρης. Τὸ κέντρο αὐτὸ ἦταν χωρισμένο στὰ δύο μ' ἓνα τζαμωτό. Στὸ ἓνα διαμέρισμα πῆγαιναν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἐργάται, μικροεπάλληλοι καὶ ἀμειβάδες. Καὶ

στὸ ἄλλο, πού εἶχε τραπέζια μὲ μάρμαρο, σύχναζαν δημοσιογράφοι, φιλόλογοι καὶ καλλιτέχναι. Μεταξὺ τῶν τελευταίων, πῶ τακτικὸς θαμῶν ἦταν κάποιος νεαρὸς ζωγράφος περίφημος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μᾶλλον ὡς οἰνοπότης παρὰ ὡς καλλιτέχνης. Ὁ μέθυσος αὐτὸς λεγόταν Μωρίς Οὐτριλλό — καὶ εἶνε σήμερα ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ζωγράφους τοῦ κόσμου. Στὸ κέντρο αὐτὸ πῆγαινε συχνά κ' ἓνας νεαρὸς διδάσκαλος καὶ ὑποψήφιος συγγραφεύς. Θέλετε νὰ μάθετε τ' ὄνομά του; Πιέρ Μπενοῦά, τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας.

Ὁ Ἀπόλλων ἦταν πελάτης τοῦ δευτέρου τμήματος. Ὅταν ἐμφανιζότανε, τὸν περιστοίχιζε ἀμέσως ἓνας ὄμιλος περιέργων, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαζε ν' ἀφηγήται ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴ του. Εἴκοσι τοῦλάχιστον φορές θὰ διηγήθηκε ὁ Ἀπόλλων τὴν περιπέτεια πού τοῦ συνέβη σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν, ὅταν τριγυρνοῦσε ὡς ὑπαίθριος παλαιστής, στὶς διάφορες ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας. Μιά μέρα, ὁ Ἀπόλλων προεκάλεσε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα μιᾶς μικρᾶς πόλεως καὶ νίκησε στὴν πάλη δέκα παλληκάρια τοῦ τόπου πού εἶχαν θγάλει ὄνομα Ἡρακλέων. Οἱ ἡττημένοι συνεννοήθηκαν τότε μεταξύ τους νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν ξένο αὐτόν, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε ντροπιάσει στὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν. Τὸν παραφύλαξαν, λοιπόν, ἓνα βράδυ σ' ἓνα ἀπόμερο δρόμο, κ' ἐνῶ ὁ Ἀπόλλων ἐπέστρεφε ἀμέριμνος στὸ σπίτι του, τοῦ ἐπετέθησαν ὄλοι μαζί.

Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους πού καταβάλλονται εὐκόλα.

Στὸν πρῶτο πού τοῦ ἐπετέθη, κατάφερε μιὰ γροθιά στὸ κεφάλι τόσο δυνατὴ, ὡστε τὸν ἐξάπλωσε χάμω νεκρό. Καὶ τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς μεταχειρίστηκε κατὰ τέτοιον τρόπο, ὡστε τοὺς ἔκανε, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, νὰ χρειασθοῦν φορεῖο... γιὰ νὰ μεταφερθοῦν στὸ νοσοκομεῖο!...

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ περιπέτεια αὐτὴ τοῦ ἐστοίχισε ἀκριβᾶ, διότι ἔκανε τρεῖς μῆνες προφυλακισμένος ὡς ὅτου ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸν φόνο αὐτὸν τὸν διέπραξε εὐρισκόμενος σὲ κατάστασι ἀμύνης...

* * *

Ἐνα βράδυ, — στὶς τρεῖς ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα γιὰ τὴν ἀκρίβεια, — ὁ Ἀπόλλων καθότανε στὸ καφε-ρεστωρὰν καὶ «τσιμποῦσε» κάτι, ὅταν ξαφνικὰ μπῆκε στὸ κέντρο ἓνας μεθυσμένος, ἀγνωστος στοὺς τακτικὸς πελάτας.

Ἦταν φανερό, ὅτι ὁ μεθυσμένος αὐτὸς ζητοῦσε κάποιον νὰ τσακωθῇ μαζί του, γιὰ νὰ ξεθυμᾷ γιὰ μιὰ προηγουμένη ἀφορμὴ, γιατί ἔρριχνε γύρω του προκλητικὰ βλήματα. Καὶ βρῆκε τὸν ἄνθρωπο πού ζητοῦσε στὸ πρόσωπο τοῦ... Ἀπόλλωνος. Ἐννοεῖται, ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ... θύματός του, γιατί διαφορετικὰ θὰ ἔψαχνε νὰ βρῇ κανένα ἄλλον ἀντίπαλο, περισσότερο βολικό.

Ὅπωςδήποτε, ὁ μεθυσμένος πλησίασε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ καὶ νὰ τὸν προκαλῇ. Ὁ ἀθλητὴς σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔρριξε ἓνα βλέμμα στὸν ἀγνωστο καὶ ὕστερα... συνέχισε ἀτάραχος τὸ φαγητὸ του. Ὅσο γιὰ τοὺς λοιποὺς πελάτας τοῦ κέντρου, εἶχαν τρελλαθῇ στὰ γέλια. Καὶ περίμεναν μὲ ἀνυπομονησια τὴν συνέχεια τῆς διασκεδαστικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

Ἡ περιφρονητικὴ σιωπὴ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὰ γέλια τῶν ἄλλων θαμῶνων ἐξώργισαν περισσότερο τὸν μεθυσμένο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ προκαλῇ τὸν ἀθλητὴ σὲ τόνο πῶθρασού. Ἡ σκητὴ αὐτὴ θάσταξε κάπου δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Στὸ τέλος, ὅμως, ὁ Ἀπόλλων ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἄρπαξε τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὸν γιακᾶ, τὸν μετέφερε σὰν κουρέλι ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ τὸν πέταξε στὸ πεζοδρόμιο.

Κατόπιν, ἐτοιμάστηκε νὰ ξαναμπῇ στὸ ρεστωρὰν γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ φαγητὸ του. Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη εἶδε τὸν ἀγνωστο νὰ βάζῃ τὸ χέρι του στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τραβήξῃ περιστροφή. Ἡ χειρονομία αὐτὴ ἦταν τόσο τολμηρὴ, ὡστε ὁ Ἀπόλλων δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ἄρπαξε λοιπὸν καὶ τᾶλι τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ ἀπὸ τὸ πανταλόνι καὶ τὸν πέταξε... στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, σὲ ἀπόστασι δηλαδὴ δέκα περίπου μέτρων!...

* * *

Τὸ ὠραιότερο ὅμως, καὶ χαρακτηριστικώτερο ἀνέκδοτο ἀπὸ (Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΨΥΧΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 10)

Ξαπνῶ ἐδῶ τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Μιλῶ μόνο γιὰ κείνους πού ζοῦν μέσα σ' ἓνα κοινωνικό κλίμα. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ψυχρότητος μίας γυναίκας δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό. Ἡ ψυχρὴ γυναίκα αἰσθάνεται τὸν ἐρωτᾶ περισσότερο μὲ τὸ πνεῦμα. Γινοῦνται ὁμῶς καὶ αὐτὲς θερμῆς, ὅπως ὅλες ἡ ἐρωτευμένες γυναῖκες, μόνο ὅταν ἀγαπήσουν ἀληθινὰ ἓναν ἄνδρα. Μπορῶ δ' ἐπ' αὐτοῦ νὰ σᾶς φέρω ἓνα παράδειγμα ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶμαι μιά ψυχρὴ γυναίκα, ὅπως μὲ νομίζουν γιὰτὶ καμμιά ἄλλη ἴσως δὲν ἀγάπησε μὲ περισσότερο πάθος εἰς ἄνδρα, ὅσο ἐγὼ τὸν Μιαουρίτς Στίλλερ, τὸν Σουηδὸ σκηνοθέτη, πού μὲ ἀνεκάλυψε καὶ μὲ ἀνέδειξε. Αὐτὸς μεταμόρφωσε τὴ ζωὴ μου καὶ αὐτὸς μ' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε στὰ χέρια του. Μὰ ἦταν μιά μεγαλοφυΐα καὶ ὅπως ὅλες ἡ μεγαλοφυΐες, ἦταν ἐκκεντρικός, ἀκατανόητος, ἐξαιρετικός. Πολλὲς φορές ἐτρόμαζα μπροστά του. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φθάσω ὡς τὸ βάθος μίας ἰδέας του καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἓνα αἰσθημὰ του, μιά συγκίνησίν του ἓνα ὄνειρό του. Ἦταν μιά κορυφὴ πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φθάσῃ κανεὶς κ' ἓνας ἡλιος πού ἐτύφλωνε. Ὅταν πέθανε λοιπὸν, ἐνοιῶσα σκληρὰ πὼς εἶχα χάσει τὸν ἄνθρωπο πού γέμιζε καὶ δικαιολογοῦσε τὴν ζωὴ μου. Ἀπὸ τότε δὲ κανεὶς ἄλλος ἄνδρας δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ τὴν θέσιν τοῦ Μιαουρίτς Στίλλερ στὴν καρδιά μου. Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, μὰ οὔτε κ' οἱ ἄνδρες. Ἡ μοῖρα μου μ' ἔριξε μιά ἡμέρα μπροστά σὲ μιά μεγαλοφυΐα. Κι' ὅταν κανεὶς συνήθισε νὰ ζῇ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ικανοποιηθῇ μὲ τὸ ἠλεκτρικό. Δὲν ζητῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴ ζωὴ μικροὺς κ' ἐφήμερους ἔρωτες. Ἦ μισροῦν νὰ μοῦ προσφέρουν τέτοια αἰσθημὰτα; Εἰλικρινῶς, γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλὰ αὐτό; Ἐκεῖνο πού ἐπιθυμῶ καὶ ὀνειρεύομαι εἶναι ἓνα μεγάλο πάθος πού μᾶς ἀλλάζει τὴ ζωὴ. Ἐμὰθα νὰ ἐπιθυμῶ τὸ ἀπόλυτο κ' ὄχι τὸ λίγο ἢ τὸ ικανοποιητικό. Ὅποιος θέλει νὰ καταλάβῃ τι θὰ πῇ ζωὴ καὶ ἔρωτες πρέπει νὰ εἶναι ἀπληρῶς σ' ὅλα τὰ ζητήματα. Ἡ ἡμίμετρα δὲν μᾶς δίδουν πάντοτε παρά τὴν αὐταπάτη ἐκεῖνου πού ἐπιθυμοῦμε. Δὲν εἶμαι λοιπὸν μιά ψυχρὴ γυναίκα! Κι' οὔτε πρέπει κανεὶς νὰ νομίζῃ πὼς εἶναι ψυχρὴ ἢ ἀναμονή μου. Γιὰτὶ χρόνια τώρα περιμένω τὸν ἄνδρα πού θὰ μὲ κἀνῃ πάλι ν' ἀγαπήσω μὲ πάθος καὶ νὰ χαρῶ τὴν ζωὴ ἔντονα σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της. Οἱ μικροὶ ἔρωτες, ἡ ἐφήμερες περιπέτειες δὲν παίζουν κανένα ρόλο στὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἀσήμαντα περιστατικά πού ξεχνιοῦνται πολὺ εὐκολὰ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βρίσκω καμμιά τέρψιν σ' αὐτὲς τὶς κωμωδίες, γιὰτὶ ἐπιθυμῶ πάντα τὰ μεγάλα πάθη πού μᾶς συγκλονίζουν.

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

γιὰ πάντα: Τί θέλεις ἐδῶ πού ἦρθες;... Τὴ γυναίκα σου;... Εἶναι ἀργά, πειά!... Μοῦ ἀνήκει, μὲ τὴν ψυχὴ της καὶ μὲ τὸ κορμὶ της, καὶ θὰ ζῆσθαι σὲ ἐξῆς μαζί μου...

— Βρωμίάρη! οὐρλιασε ὁ κ. Χ.

Καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἓνα περὶστρόφο, μὲ τὸ ὅποιο σημάδεψε κατάστηθα τὸν Σάνκαμ.

Ἐκεῖνος, ἀναπηδώντας χλωμός, ἔκανε νὰ φυλαχθῇ. Παρεῦθε ὁμῶς, ἓνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπ' τὸ μισοάνοιγμα τῆς πόρτας... ἓνας δεύτερος πυροβολισμὸς ἀκούστηκε, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ, ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ πρώην ὑπολοχαγού μου... καὶ τρεῖς σπαραχτικὲς καὶ σύγχρονες κραυγὲς πόνου ξέσχιζαν τὸν ἀέρα, ἐνῶ τρία αἱματόφυρτα κορμιά ἄρχισαν νὰ σπαραζοῦν στὸ πάτωμα χάμω: τὰ κορμιά τοῦ Σάνκαμ, τοῦ ὑπολοχαγού μου καὶ τῆς γυναίκας του Ἑλλεν!

Ναί, ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ παίξῃ ἓνα σκληρὸ παίγνιδι εἰς θάρος τῶν τριῶν αὐτῶν θυμάτων της: Ἡ Ἑλλεν, μετανοιωμένη ἀσφαλῶς γιὰ τὸ ἀμαρτωλὸ διάθημά της, κάτι ὑποψιάστηκε μόλις εἶδε τὸν ἐραστή της νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ τηγαίνῃ στὸν ξενῶνα τοῦ ἀεροδρομίου. Τὸν παρακολούθησε κρυφά. Ἄκουσε τὸν διάλογο μεταξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ Σάνκαμ. Εἶδε τὸν σύζυγό της νὰ σημαδεύῃ τὸν Σάνκαμ. Καὶ πρόλαβε νὰ πυροβολήσῃ πρώτη, γιὰ νὰ ὑποστῇ αὐτὴ τὶς συνέπειες τοῦ νόμου κ' ὄχι ὁ ἀνεύθυνος σύζυγός της!

Ἀλλὰ ἡ σφαῖρα τοῦ περιστρόφου της, τρυπώντας τὸν λαιμὸ τοῦ ἐραστοῦ πέρα-πέρα, ἔβηκε κατόπιν τὸν σύζυγό της κατάστηθα, καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ πάτωμα ἀναίσθητο. Ἐπίσης ἡ σφαῖρα τοῦ συζύγου, τρυπώντας τὸν ἀριστερὸ ὄμο τοῦ Σάνκαμ ἔβηκε κατόπιν τὴν Ἑλλεν στὸν λαιμὸ καὶ τῆς ἔσχιξε φρικιαστικὰ τὸ λαρυγγί. Ἐγίνε δὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ δυστύχημα, γιὰτὶ ὁ Σάνκαμ — ὄρθιος στὴ μέση τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου δωματίου — ἔβρισκόταν ἐπίσης ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συζύγους!

Ἐμπήξα τὶς φωνές, σάν τρελλός. Ἀλλὰ ὅσο νὰ τρέξουν σὲ βοήθεια, ἡ αἰμορραγία εἶχε τελειώσει πειὰ τὸ ἔργο της. Τὰ τρία κορμιά εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ τρία πτώματα ψυχρὰ, ἀψυχα, ἀκίνητα.

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ «ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ»,

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

θύματος κ' ὕστερα κλειστικὴ μέσα στὸν κοιτῶνα τοῦ νεκροῦ. Ἐκεῖ μέσα εἰμὴναι μιά ολόκληρη ὥρα. Ὅταν θυγῆκε τέλος, εἶχε ἓνα παραξενὸ χαμόγελο. Πρυχωρήσε στὴ θεραντᾶ, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ φίλοι τοῦ τραγικοῦ Βερσιέ καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, πέρασε μὲ μιά ἀστραπιαία ταχύτητα τὶς χειροπέδες στον Ἑρρίκο Μπωμόν!...

— Ἐξυπνο «κολπο»! τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ μιά πονηρὴ ἔκφρασι στὰ μάτια. Δυστυχῶς ὁμῶς ξεχάσατε νὰ θάλετε μιά θεραντᾶ στὸ γραμμόφωνο!...

Οἱ φίλοι τοῦ Βερσιέ τὰ ἔχασαν καὶ κύτταξαν τὸν Ἑρρίκο Μπωμόν, κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ μόλις ἀντίκρουσε τ' ἀουσιώπητα μάτια τοῦ Μαιγκρέ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, γιὰτὶ κατάλαβε πὼς καθεὶ προσποιητὴ διαμαρτυρία ἦταν περιττή.

— Ἐ, ναί, ἔκανε, ὁμολογῶ ὅτι ἔχασα τὸ παίγνιδι. Ὁ Μαιγκρέ τότε τὸν παρέδωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς σαστισμένους φίλους τοῦ μαρκησιῦ, τοὺς εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ειρωνικό χαμόγελο:

— Κύριοι, δὲν εἶχα νὰ εἶπω ὡσὼς πολλές ἐξηγήσεις γιὰ τὸ μυστήριό αὐτοῦ τοῦ ἐγκληματος. Ὁ δολοφόνος τοῦ μαρκησιῦ εἶναι ὁ ἀνεψιὸς του, ὁ Ἑρρίκος Ἰ. Ὁ μόνος ἄνθρωπος πού μίηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ Βερσιέ. Κι' αὐτὸς τὸν ὑπολόφονησε κ' ὕστερα ζαναυγήκε κ' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ σήμευρησῇ ἓνα αλλοθί!...

— Μὰ πὼς! ἔκανε ὁ γίαιτρος Ρουσέν. Οἱ ἀστυφύλακες ἔβλεπαν τὴν σκιά τοῦ Βερσιέ στὸ παράθυρο ὡς τὴ μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα!...

— Ναί! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Ἐβλεπαν μιά σκιά, ὄχι ὁμῶς τὴ σκιά τοῦ ὑμᾶτος. Ὁ Μπωμόν εἶναι πολὺ ἐξυπνος!... Ἄκουσε πὼς ἀνακαλυφθῆναι τὸν δολοφόνον... Τὸ πρῶτο πράγμα πού μ' ἐσκανόαλισε μέσα στὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ ἐπιπλο τοῦ γραμμόφωνου. Εἶχε ἓνα δίσκο τοῦ «Μεφιστόφελε», χωρὶς ὅσοσο νὰ εἶχῃ θελονα, ἦταν κανονισμένο στὸν πιὸ ἀργὸ ρυθμὸ τοῦ κ' εἶχε ἀκριβῶς στὸ πίσω μέρος τοῦ δίσκου μιά λάμπα τῆς νυκτός. Αὐτὰ ὅλα ἦταν μιά πρώτη τάξεως σκηνοθεσία. Μὰ δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε ἀν' ὁ δίσκος τοῦ «Μεφιστόφελε» δὲν εἶχε μιά θαυσιὰ χαραματία στὴν ἀκρῆ... Ἐ, λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν χαραματία, ὁ Μπωμόν εἶχε χῶσει ἓνα χαρτονένιο ἀνθρωπάκι πού περιστρέφετο ἀργα-ἀργα μαζί μὲ τὸν δίσκο καὶ καθὼς περνοῦσε μπροστά ἀπὸ τὴν λάμπα, ἔβριχνε τὴ σκιά του ἀπάνω στὸ λινὸ παραπέτασμα. Αὐτὸ τὸ γύρισμα κράτησε μιά ολόκληρη ὥρα, ὅσο ἦταν κOURNITISMENO τὸ μεγάλο γραμμόφωνο... Ἐπειτα, ἡ σκιά ἔπαψε νὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπίστεψαν ὅτι ὁ Βερσιέ εἶχε τέλος κθειοθη... Τὸ πρῶτο, μόλις ὁ Μπωμόν μίηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ θείου του, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸν δίσκο τοῦ «Μεφιστόφελε» τὸ χαρτονένιο ἀνθρωπάκι κ' ἔτσι τὸ ἐγκλημα θυβίστηκε στὸ πιὸ ζοφερὸ μυστήριον!...

Ὁ Μαιγκρέ κατόπιν χαιρέτησε τοὺς καλεσμένους τοῦ πύργου καὶ γύρισε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ ὅτι ὁ Μπωμόν εἶχε δολοφονήσει τὸν θεῖο του γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ. Περιττὸ εἶναι νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνῃ ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε περιγράψει ὁ δαιμόνιος Μαιγκρέ.

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 29)

τὴν ζωὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Ἐνα θράδυ, ὁ Ἀπόλλων πῆρε μερικοὺς φίλους του καὶ πήγανε ὅλοι μαζί στὸ ἵπποδρόμιο τοῦ Νεϊγύ, ὅπου ἡ γυναίκα του ἔκανε ἓνα νούμερο θηριοδασμαστρίας. Ὁ ἀθλητὴς ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ τὸν νυχτερινὸ αὐτὸν περίπατο ὄχι θέβαια, ἐπειδὴ ἀνυπομονοῦσε νὰ ξαναδῇ τὴν σύζυγό του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δώσῃ ἓνα «καλὸ μάθημα» στὴν περὶφημη τίγρι Σαῖδα, ἡ ὁποία εἶχε γρατσουνίσῃ πρὸ ἡμερῶν τὴν κυρία Ἀπόλλωνος στὸ χέρι.

Ὅταν ἡ παρέα ἐφτασε στὸ ἵπποδρόμιο, ἡ παράστασις εἶχε τελειώσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε καὶ ὁ Ἀπόλλων. Πῆγε καὶ θρῆκε τὸν φύλακα, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μεταφέρῃ τὴν Σαῖδα στὸν κλωθὸ της.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἔμπαινε καὶ ὁ Ἀπόλλων στὸν κλωθὸ, ὄπλισμένος μὲ μιά τρίαινα καὶ μ' ἓνα καμουσι.

Οἱ φίλοι τοῦ παρακολουθοῦσαν μὲ τρόμο τὸ θέαμα.

Παρά τὰ τρελλὰ πηδήματά της, παρὰ τὴν ἀπεινωσμένη ἀντίστασί της, ἡ Σαῖδα ἔφαγε κείνο τὸ θράδυ τῆς χρονιάς της. Καὶ ἡ τιμωρία της ἔληξε μὲ... μιά γροθιά νὸκ αὐτοῦ πού της κατάφερε ὁ Ἀπόλλων! Πράγματι, ὁ ἀθλητὴς, μισό-τρελλος ἀπὸ τὸν θυμὸ του, πέταξε στὸ τέλος τὴν τρίαινα καὶ τὸ μαστίγιο καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὶς σιδερένιες γροθιές του τὴν τίγρι, ὡσπου τὴν ξάπλωσε χάμω ἀναίσθητη.

Τί περισσότερο ἔκανε ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐπνίξε τὸν λέοντα τῆς Βεμίας;